

Λυτοῦ ταῖς πρέπει νὰ τριγυρίζουν ,
 Κ' εἰς τὸ ταντούρι νὰ ξενυχτίζουν .
 Εἰς δὲ τὰ δάση , ταῖς πεδιάδες ,
 Πρέπουν γενναίαις , θεαῖς παλλάδες .

γ

Τρυφὴν γυρεύεις , παραπονήσαι ,
 Γιατὶ 'ς τὸν Ἰστρον ταλαιπωρήσαι ;
 Τοῦτο ἀφεύκτως τῇ ἀληθείᾳ
 Εἶν' ἀστειότης καὶ εἰρωνεία .
 Εἰς τοὺς γενναίους μία καὶ μόνη
 Τρυφὴ δικάια εἶναι οἱ πόνοι .
 Κι ἡ καουχία , καὶ ἡ σκληρότης
 Εἶν' τῆς τρυφῆς τῶν ἡ τελειότης .
 Καὶ τέλος ὅλος ὁ Σχύθης Ἰστρος ,
 Φαίνεται μόνος ἠδονῆς οἴστρος .

δ.

Τίς τὸν ἀνδρεῖον τάχα πιστεύει ,
 Ὅτι τρώντι αὐτὰ λατρεύει ;
 Ζητεῖ ποτέ του Ἡρακλῆς δῶμα ,
 Χρυσᾶ ἐδάφη , κ' ἀπαλὸν στρῶμα ;
 Ἡ λεοντή του μόν' εἰς τὸ χῶμα ,
 Εἶν' ὅλα στρῶμα , πάπλωμα , δῶμα .
 Τὸ τέτοιοι σῶμα οὔτ' ἀπὸ χιόνι ,
 Οὔτ' ἀπὸ πάγον ποτὲ κρύνει .